

- 2a. Ska den nationella domstolen, förutsatt att en nationell lagstiftning om hasardspel är förenlig med artikel 49 EG, vid tillämpningen av denna lagstiftning i varje enskilt fall pröva om en åtgärd, såsom att med hjälp av en mjukvara göra utbud av hasardspel på en websida otillgängligt för personer som bor i den berörda medlemsstaten, i det enskilda fallet och i sig uppfyller villkoret att den verkligen bidrar till att de målsättningar som anförts som skäl för åtgärden uppfylls och om de inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster som följer av lagstiftningen och dess tillämpning inte är oproportionerliga?
- 2b. Har det någon betydelse för svaret på fråga 2a om den berörda åtgärden inte vidtas i anslutning till myndigheternas kontroll av att den nationella lagstiftningen följs utan i anslutning till ett civilrättsligt mål i vilket den organisation som anordnar hasardspel och som har det lagstadgade tillståndet för denna verksamhet har yrkat att en åtgärd vidtas eftersom tillståndet har åsidosatts och där åsidosättandet utgörs av att motparten inte har följt den aktuella nationella lagstiftningen och således har skapat sig en otillåten fördel i förhållande till den part som har det lagstadgade tillståndet?
3. Ska artikel 49 EG tolkas så att tillämpning av denna artikel medför att den i medlemsstaten behöriga myndigheten med hänvisning till ett i medlemsstaten gällande slutet system för tillstånd att erbjuda tjänster för spel om pengar [**Orig. s. 13**] kan förbjuda en tjänstetillhandahållare, som redan har tillstånd i en annan medlemsstat för att tillhandahålla sina tjänster över Internet, att även tillhandahålla dessa tjänster i den förstnämnda medlemsstaten?

Överklagande ingett den 24 juni 2008 av Christos Michail av den dom som förstainstansrätten (första avdelningen) meddelade den 16 april 2008 i mål T-486/04, Michail mot kommissionen

(Mål C-268/08 P)

(2008/C 223/42)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Christos Michail (ombud: advokaten C. Meïdanis)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- uppta överklagandet till sakprövning och bifalla detsamma,
- om det behövs, upphäva förstainstansrättens dom av den 16 april 2008 i mål T-486/04, och
- besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande rätt

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande åberopar klaganden tre grunder.

Klaganden gör för det första gällande att förstainstansrätten gjort sig skyldig till en felaktig tolkning och tillämpning av gemenskapsrätten, och åsidosatt skyldigheten att motivera sina avgöranden, genom att i den angripna domen fastslå att kommissionen bidragit till att skapa en känsla hos honom av att vara offer för mobbning, i den mening som avses i artikel 12a i tjänsteföreskrifterna, och ändå ogilla hans talan.

Klaganden kritiserar för det andra förstainstansrätten för att ha missuppfattat de faktiska omständigheterna som legat till grund för dess bedömning, bland annat genom att pröva omständigheterna individuellt och inte i deras övergripande sammanhang, och för att ha gjort sig skyldig till flera fel vid den rättsliga kvalificeringen av dessa omständigheter.

Klaganden kritiserar för det tredje förstainstansrättens beslut om att, på grund av bristande tydlighet, avvisa de flertaliga grunder som han anfört till stöd för sin talan avseende, bland annat, åsidosättande av artiklarna 21a och 22b i tjänsteföreskrifterna och likhetsprincipen och proportionalitetsprincipen. Genom uppdelningen av hans talan i flera delar har förstainstansrätten frångått hans talan dess föremål och utformning.

Talan väckt den 24 juni 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-271/08)

(2008/C 223/43)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. Wilms och D. Kukovec)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland fram till den 31 januari 2006 åsidosatt artikel 8 samt avdelningarna III till IV i direktiv 92/50/EEG ⁽¹⁾ och sedan den 1 februari har åsidosatt artikel 20 och artiklarna 23 till 55 i direktiv 2004/18/EG ⁽²⁾, genom att kommunala myndigheter och företag med mer än 1 218 anställda har genomfört upphandlingar av tjänstepensioner utan anbudsinfordran på europeisk nivå direkt med de institutioner och företag som nämns i 6 § TV-EUmw/VKA, och
- förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I Tyskland kan arbetstagare kräva av arbetsgivaren att en andel av deras framtida löneutbetalningar som motsvarar upp till fyra procent av den tillämpliga bidragsnivån ska utgöra en del av den allmänna pensionsförsäkringen genom att lönen omvandlas till en del av tjänstepensionen. Enligt kollektivavtalet om omvandling av lön för kommunalt anställda arbetstagare i den offentliga sektorn (nedan kallat kollektivavtalet) åligger det de kommunala myndigheterna respektive företagen att genomföra denna omvandling. Omvandlingen ska ske vid offentliga utomstående socialförsäkringsinstitutioner eller av företaget inom Sparkassen-Finanzgruppe (gruppen med sparbanker) eller av kommunala försäkringsorgan. I regel försäkras samtliga arbetstagare i kommunala myndigheter respektive företag genom grupp-försäkringsavtal, som innebär avtal om omvandling av lönen med de ovan angivna inrättningarna.

Enligt vad kommissionen har erfarit så ges dessa avtal om tillhandahållandet av tjänster inom tjänstepensionssystemet av kommunala myndigheter respektive företag utan en anbudsinfordran på europainivå direkt till de inrättningar som nämns i kollektivavtalet.

Tjänster inom tjänstepensionssystem omfattas av Bilaga I A, kategori 6 i direktiv 92/50/EEG respektive, sedan den 1 februari 2006, av bilaga II A i direktiv 2004/18/EG. Det rör sig härvid om försäkringstjänster och tjänster i samband med pensionsfonder som inte räknas som statlig socialförsäkring. Följaktligen ska de ifrågavarande offentliga tjänsterna som inköps av kommunala myndigheter, det vill säga av offentliga organ, betraktas som skriftliga offentliga uppdrag mot ersättning i den mening som avses i de nämnda direktiven. Det framgår av praxis att det i artikel 1 a i direktiv 92/50/EEG inte görs någon skillnad mellan kontrakt som en upphandlande myndighet ingår för att fullgöra sin uppgift att tillgodose allmänna intressen och kontrakt som inte har något samband med denna uppgift. Domstolen har således avisat konceptet att uppdragsgivaren ska definieras utifrån ett funktionalistiskt perspektiv. De tyska myndigheternas invändning att kommunala myndigheter respektive företag inte fyller samma funktion som en offentlig

upphandlande myndighet i samband med tjänstepensioner kan således inte vinna bifall.

Kommissionen företräder vidare uppfattningen att de ifrågavarande uppdragen överskrider tröskelvärdena på ett sätt som inte kan betraktas som ringa. I motsats till vad svaranden har anfört ska inte varje enskilt avtal ligga till grunden för bedömningen. Det handlar snarare om hur länge ramavtalet är giltigt eftersom de enskilda överenskommelserna mellan arbetstagaren och arbetsgivaren inte är föremål för upphandlingar i den mening som avses i de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om offentlig upphandling. Det relevanta värdet av ett ramavtal ska på motsvarande sätt vara lika stort som det uppskattade värdet utan mervärdesskatt för samtliga planerade uppdrag under ramavtalets giltighetstid. Enligt kommissionens beräkningar överskrider tröskelvärdet av minst 110 städer i Förbundsrepubliken Tyskland.

Kommunala myndigheter och företag skulle således inte ha fördelat tjänsteavtal avseende tjänstepensionerna direkt till de institutioner och företag som nämns i kollektivavtalet, utan dessa borde ha varit föremål för en anbudsinfordran på europainivå. Denna uppfattning påverkas inte av den omständigheten att betalningen av avgifterna regleras i kollektivavtal. För det första utgår domstolens rättspraxis entydigt från den premissen att kollektivavtalsfriheten inte gäller oinskränkt i förhållande till gemenskapsrätten och, för det andra, kan kommissionen inte se hur principen om kollektivavtalsfriheten så som den regleras i den tyska grundlagen skulle vara föremål för en otillåten inskränkning om offentliga uppdragsgivare skulle uppfylla de lagstadgade kraven för upphandlingsförfaranden.

⁽¹⁾ EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139.

⁽²⁾ EUT L 134, s. 114.

Talan väckt den 24 juni 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-275/08)

(2008/C 223/44)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. Wilms och D. Kukovec)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland